

Pfeifer Ferdinánd.

(1833—1879.)

Irta :

Sennowitz Adolf.

Igaz becsületére válik a magyar könyvkereskedésnek, hogy sohasem volt híján oly érdemes és jeles szaklérfiak egész sorának, kik — míg éltek s pályánkon működtek, — kimagaslóbb működésükkel, mint nem különben egyéni nemesb tulajdonságaikkal maradandó nyomokat hagytak maguk után s érdemessé tették magukat arra, hogy emléküik megóvassék a feledékenységből s helyet nyerjenek jelesünk emléksarnokában.

E kiváló szaklérfiaink sorában Pfeifer Ferdinánd, kinek élet- s pályarajzát adjuk «Évkönyv»-ünk ezidei tolyamában, bizvást egyik legelső helyet foglal el, úgy is mint igaz magyar könyvkereskedő s tekintélyesebb kiadó, úgy is mint derék ember s tiszteletreméltó szaklérfi pályatárs. Már közel husz esztendeje annak, hogy kilisértük örök nyugvóhelyére a Magyar könyvkereskedői egyesületnek *első* elnökét s a «Csak szorosán» segéd-egyesületnek tiszteletbeli elnökét, de azért mindnyájan, a kik még élünk s Pfeifer Ferdinándot ismertük, még ma is és tolyton-folyvást soha el nem lohadó tisztelettel és szeretettel emlékszünk meg róla s ha most e helyütt ismét telelevenítjük áldott emlékét, ezt nem is annyira mi érettünk, Pfeifer Ferdinánd volt kor- és kartársai miatt tesszük,

mint inkább az utókor könyvvarus-generációi miatt, hogy ott találják, ott lássák pályánk egyik legjelesbjét, mint a kinek dicső pályafutásán tanulhatnak, buzdulhatnak s büszkélkedhetnek.

Pfeifer Ferdinánd 1833. évi március 19-én született Budapesten s így egyike azon igen keveseknek a régi gárdából, kik született magyarok, épen szülőhelyükön, az ország fővárosában alapították egykor saját üzleteiket. Pfeifer édes atyja, ki, mint már ennek atyja is, régi pesti polgári családból származott, s mindketten mint jobbmódú pékmesterek s beiktatott polgárok voltak ismeretesek, Ferdinándot kellő iskolai kiképzetésben részesítette, amennyiben a pesti gymnasiumon az alsó négy osztályt s azután a szab. nyilvános kereskedelmi tan- és nevelőintézetben három éven át a kereskedelmi pályára szükséges ismereteket kitűnő osztályzattal elvégezte. Szülei, felismervén gyermekük nem közönséges tehetségét, s minthogy e pályaválasztás az ő hajlamaival is találkozott, a könyvkereskedői pályára szánták Ferdinándot. — Életírója, boldogult Tettey Nándor* azt mondja ugyan, hogy ez «gymnasiumi tanulmányainak befejezése után» történt, a miből — Tettey szerint — azt kellene következtetnünk, hogy Ferdinándunk a gymnasium összes nyolc osztályát végezte. De mert az ifjú 1848 őszén, a mikor őt szülei kísérletképen az akkor jó hírnévnek örvendő Müller Gyula üzletébe adták gyakornoknak, alig volt több tizenhat évesnél, ily korban pedig az egész gymnasiumot végezni nem lehet, bizonyossá válik, hogy Ferdinánd szülei őt csupán négy gymnasium osztály s a három évi kereskedelmi tanfolyam bevégezte után adták új hivatására. Az ifjú azonban gyorsan felismerve, hogy Müller Gyula üzletében nem képezheti ki magát derék szortimenternek, lévén főnöke is inkább vállalkozó

* L. «Corvina» II. évfolyam 1879 dec. 10. (31. sz.) két és fél hasábnyi életrajzát.

Érdő, mint szortimenter: ferde helyzetének tudatában tudvágyától ösztökélve, nem nyugodott addig, míg szülei is be nem látták, miszerint a Müller-ház nem az az iskola, melyben a hivatottságtól áthatott, szélesb igényű, ambiciózus ifjú pályáján való majdani boldogulásának megvethetné a szilárd alapjait. Így jutott aztán a fiatal Pfeifer az 1849-ik év őszén *Edelmann Károlyhoz*, az országos jóhírű *Heckenast Gusztáv* szortimentjének utódához. Itt töltötte ki — a Müllernél töltött időnek beszámítással — három évi gyakornoki idejét; itt aztán bő alkalma volt kellő s alapos szakismeretek szerzésére, és itt — mondja életrője — «támadt benne az a gondolat, hogy a magyar irodalom könyvészetének lajstromozása 1800 óta, jó szolgálatot tenne nem csak a könyvkereskedelemnek, hanem a tudományosságnak is, mert ez a nemzet szellemi erejének fejlődését mutatja ki. Nem egyszer említé, hogy a mi a kereskedőnél a főkönyv, az a nemzetnél az irodalom, és ez a hévmérője művelődésének, nagyságának és életrevalóságának. Egy teljes bibliographiával számot vehetünk a nemzeti szellemi vagyonaról. Ily ébresztő és serkentő eszméi voltak akkor, midőn a nemzet örvény előtt állott . . . A magyar bibliographia nehéz munkájához serényen fogott, munkatársa volt az akkor ugyanott gyakornokoskodó *Tetty Nándor*, kinek gondviselésére bízta befejezését . . .»*

Pfeifer azután egy darabig még mint segéd is dolgozott tanítófőnöke oldalán, de tudnivágyó lelke csakhamar vándorbotot szorított markába: könyvvarus-világot látni, a könyvkereskedelem emporiális helyein gyűjteni tapasztalatokat, ez hevíté ambiciózus keblét, ez vonzotta őt már szűknek vélt teréből ki-ki a nagy világba. 1852-ben tanítófőnökének alatt a jegyzetben idemellékelt szép

* Ezen könyvészet — ugyancsak *Tetty*-nek idézett életrajzához tett jegyzete szerint — 1879-ben is volt még *Tetty* birtokában, ki azt 1882. végével be is fejezte. Az egész 66 nagy ív.

tanulólevelével* csakugyan útra kelt — régi szép könyv-
 árus szokás szerint megkezdendő vándoréveit; előre elha-
 tározván, hogy sehol hosszabb ideig nem marad, hanem
 minél tágasabb s messzebb körökben megfordulva, min-
 denütt újat látva s tanulva, szaktapasztalatait minél jobban
 kibővítsé s ismereteit gyarapítsa. Először Bremában álla-
 podott meg rövid időre, conditiót vállalván a Heyse-
 cégnél, mely — mellesleg megjegyezve — ma már nem
 létezik. Itt 1852—1853-ban tartózkodott. Azután Lipschébe,
 ideáljainak Mekkájába vette útját, hol Koehler K. F.
 tekintélyes házában 1853-tól 1855-ig dolgozott. Itt töl-
 tette vándoréveinek legtöbb idejét. Itt fejlődött ki az a
 barátságos viszony közte és Koehler közt,** mely utóbbit
 később Pfeifer bizományosává tette, s jelesünk végperceig
 szakadatlanul fennállott. Utolsó állomása volt Braunüller
 Vilmosnál Bécsben, 1856-ban. Ez év derekán visszatért
 szülővárosába, Pestre, azon kész tervével, hogy itt állandó-
 sítja magát. Vándorévei tehát mindössze 5—6 évre ter-
 jedtek; maga Pfeifer aránylag még igen fiatalon — alig
 25 éves korában — fogott saját tűzhelye megrakásához,
 a mi abban az időben, az abszolutisztikus Bach-korszak fény-

* Zeugnis.

Herr Ferdinand Pfeifer aus Pest, welcher seine am 1-ten
 Oktober 1848 in dem Geschäfte des Herrn Julius Müller hier
 begonnene Lehrzeit vom Oktober 1849 bis Oktober 1851 in
 meiner Buchhandlung fortsetzte und vollendete, gebe ich hierdurch
 das ehrenvolle Zeugnis, dass er sich während dieser Zeit meine
 vollste Zufriedenheit erworben hat, und dem Geschäfte mit selte-
 nem Fleisse, Interesse und Treue angehörte, so dass ich ihm zu
 seinem fernern Fortkommen von Herzen Glück wünsche, und
 Jedermann aus voller Ueberzeugung bestens anempfehlen kann.

Pest, den 9-ten Oktober 1851.

Carl Edelman
 Buchhändler.

** Kinek az időben Stuttgartban is volt szortiment-üzlete,
 a hol Pfeifer egy ideig szintén dolgozott.

korában nem is volt csekély feladat. Csakhogy Pfeiferünk akkor már volt az a talpra esett s derekasan rátermett ember, duzzadó fiatal tetterővel, hajthatatlan szilárd jellemmel s bámulatos energiával, hogy az eléje gördülő nehézségeket s akadályokat leküzdje, eltávolítsa. Aztán az akkori Pestnek viszonyai is, a társadalmiak épúgy, mint az irodalmiak és könyvkereskedelmiek korántsem voltak oly kedvezőtlenek önállósítási szándékához, mint azt némely akkori kortársak a mai nemzedékkel helytelenül elhitetni akarnák. Ellenkezőleg: a Világos óta leigázott nemzet kéretlenül-kelletlenül már beletörődött a megváltozott viszonyokba. A főváros mind nagyobb lendületnek indul; a kereskedelem és ipar sem pang többé. A társadalmi élet is — bár sajna — még német szellemben, de csak élénkül és ami az irodalmat és vele a könyvkereskedelmet illeti, ezek folytonos viszonylatukban határozottan bizonyos virágzásnak indulnak. Misem bizonyítja jobban, hogy Pfeifer Ferdinánd nem választott alkalmatlan, rossz időt önállósítására, mint az a körülmény, hogy példáját ugyanabban az 1857-iki esztendőben még két pesti kartársa követett, megnyilván május 1-én Ráth Mór, augusztus 1-én pedig Oszterlamm Károly nagyobb szabású üzletei.

Megszerezvén hozzá a helytartósági concessiót, *Emich Gusztáv* «nemzeti» könyvkereskedését 1856 végén (a szortimentet) vette meg, «mely akkor — írja Tettey — *Vérei József** ügyigazgatása alatt az egész országban elágazott összeköttetéseinél fogva, a magyar irodalom központját képezte. Üzletét 1857. évi január hó elsején nyitotta meg. Pfeifer, az új birtokos, szelleménél fogva és tapasztalataihoz képest igen ügyesen tartotta fel és aknázza ki a kínálkozó előnyöket, úgyannyira, hogy rövid idő után úgyszólván az egész ország értelmisége az ő üzletében sereglett össze».

* Az «Athenaeum» későbbi igazgatója.

Nem találjuk fölöslegesnek teljes terjedelmében ide iktatni Pfeifernek azon mintaszerű körlevelét, melylyel az összkönyvkereskedelemnek bemutatkozott. Miután előbb Emich Gusztáv körlevele szokásos módon jelenti szortiment-üzlete eladását, következik Pfeifer körlevele, mely — ime — így hangzik :

«Pesth, den 1. Jänner 1857.

P. P.

Bezugnehmend auf vorstehende Mittheilung, erlaube ich mir, Sie geziemend in Kenntniss zu setzen, dass ich nach erlangter hoher obrigkeitlicher Bewilligung, am heutigen Tage die Sortiments-Buchhandlung des Herrn Gustav Emich ohne Activa und Passiva käuflich übernommen und dieselbe vom heutigen Tage an für alleinige Rechnung, unter meinen eigenen Namen

Ferdinand Pfeifer

fortführen werde.

Durch die zum Geschäftsbetriebe nöthigen Kenntnisse, welche ich mir in den geachteten Häusern der Herren C. Edlmann hier. K. F. Kochler in Leipzig, Joh. Georg Heyse in Bremen, Franz Koehler in Stuttgart, Perthes Besser & Mauke in Hamburg, Wilhelm Braumüller in Wien erworben habe, sowie durch hinreichende Geldmittel und genaue Kenntniss der hiesigen Verhältnisse unterstützt, wird es mein unablässiges Bestreben sein, den bisherigen Ruf des Geschäftes nicht nur zu bewahren, sondern demselben auch regeres Leben und grösseren Aufschwung zu verleihen, wozu ich mir erlaube Ihr gütiges Vertrauen in Anspruch zu nehmen; durch prompte Erfüllung meiner Verbindlichkeiten werde ich mich Ihres Vertrauens würdig beweisen und hoffe so die Verbindung mit mir zu einer angenehmen zu machen.

Ich bitte demnach mir ein Conto zu eröffnen, meine Firma auf Ihre Leipziger Auslieferungsliste zu setzen und das von heute ab für Rechnung der Emich'schen Sortiments-Buchhandlung Gelieferte auf meine Rechnung zu übertragen. Die diesjährigen O. M. Disponenden werde ich mit Genehmigung der Herren Verleger übernehmen und vertreten und ersuche deshalb diejenigen Herren, welche mich mit ihrem Vertrauen nicht beehren wollen, mir gefälligst anzuzeigen, dass sie mit der Uebernahme der Disponenden nicht einverstanden sind, damit ich dieselben rechtzeitig zurücksenden kann.

Unverlangt bitte ich mir wegen der grossen Entfernung von Leipzig keine Novitäten zu senden, dagegen ersuche ich um rechtzeitige Einsendung aller Circularé, Wahlzettel, Prospective u. s. w., wonach ich meinen Bedarf selbst wählen werde. Zur Besorgung von Inseraten, sowie zur Verbreitung von Anzeigen und Plakaten, halte ich mich bestens empfohlen und verspreche ich deren gewissenhafteste und zweckmässigste Verbreitung.

Meine Commissionen hatten die Güte zu übernehmen: für Leipzig Herr K. F. Koehler, für Wien die Herren Tendler & Cie, welche auf Verlangen bereit sind, über mich jede gewünschte Auskunft zu ertheilen und stets mit Cassa versehen sein werden, um fest Verlangtes, dort, wo mir Credit verweigert werden sollte, baar einzulösen.

Schliesslich ersuche ich Sie von meiner Unterschrift gefälligst Notiz zu nehmen und empfehle mich hochachtungsvoll ergebenst

Ferdinand Pfeifer.»

Pfeifer e körleveléhez, lipcsei bizományosának, Koehler K. F.-nek következő ajánló levele van csatolva:

«Zeugniss.

Sehr gerne komme ich dem Wunsche des Herrn Ferd. Pfeifer nach — sein vorstehendes Circular, bei der Uebernahme des Emich'schen Sortiments-Geschäftes — mit einigen Worten zu begleiten. Ich kann den Herren Collegen Herrn Pfeifer, den ich seit 10 Jahren persönlich kenne, — der sowohl in meinem früherem Stuttgarter Geschäfte, als in dem hiesigen arbeitete, als einen reelen und gebildeten jungen Mann aufrichtig empfehlen, der gewissenhaft und prompt seinen Verpflichtungen stets nachkommen wird, um so mehr, da ihm erforderliche Mittel zum soliden Geschäftsbetriebe zu Gebote stehen. — Ich bitte ihm Ihr Vertrauen zu Theil werden zu lassen. — Leipzig, 12. December 1856.

K. F. Koehler.»

S- valóban, aki, mint Pfeifer Ferdinánd, egy oly szolid alapú üzlethez jut, mint volt Emich Gusztáv nemzeti könyvkereskedése, s aki, mint ugyancsak Pfeiferünk, oly egyéni, szaki s szellemi kvalifikációkkal lép az ily aranybánya élére: annak csupán a jó Isten áldására van szükség, hogy teljes boldogulását lelje vele. És Pfeiferünket, mint arra minden tekintetben a legméltóbbat, meg is

áldotta a Teremtő. Szortimentje elejétől fogva mind haláláig egyike a legelsőeknek volt a piacon, a nélkül, hogy valaha a nagyhangú reklámcsinálás hozzá nem méltó eszközához nyúlt volna, melytől egész jelleme iszonyodott. Szerényen, de annál serényebben, zajtalanul, de annál áldásosabban vezette szortimentjét, melynek vevőközönységét házához bilincselni annyi sok szép és nemes tulajdonsága volt. Üzletvitele minden tekintetben mintaszerű volt. Pontos és lelkiismeretes az önmegtagadásig és szorgalmas olyan, hogy munkaképessége szinte közmondásossá vált. És ezzel bizvást majdnem mindent elmondottunk, amit Pfeiferről, a szortimenterről elmondhatni. Még csak Schultz Adressbücher-jei nyomán jegyzünk fel egyet-mást, ami az üzlet kültörténetére bir némi érdekkal. Azon czégekhez tartozott, melyeket Schultzban egy W. betű jelöli, t. i. külföldi nővált maga választotta (wählt). Magyar és magyarországi nem magyar szortimentet, egyebek közt az akademia kiadványait is szállította, valamint hirdetések, antiquár-jegyzékeket stb.-t közvetített szortimentje érdekében. Lipcsei bizományosa, üzlete megnyitától kezdve haláláig, a vele baráti viszonyban állt egykori főnöke, Koehler K. F., Bécsben eleinte Tendler és társa (1857—1859.), majd Mauz és társa (1860—1861.), 1862-től 1867-ig a Wallishausser-féle ház képviseli Pfeifert, 1868-tól 1872-ig pedig a Beck-féle egyetemi könyvkereskedés. Végre 1873-ban Reger K.-ra ruházza bizományát, mely cég azokat haláláig, 1879-ig kezelte. Szortimentje több későbbi derék könyvárusnak kiképző iskolája volt, «s akik — mondja Tettey — üzletében mint segédek találtak alkalmazást, boldogan emlékeznek vissza arra az időre, melyben e humánus és jóindulatú férfiúval érintkeztek. Az ismeretebbek közül, kik hosszabb időt töltöttek nála, voltak: Nagel Bernát, Wajdits József (N.-Kanizsa), Demjén László (Kolozsvár), Aigner Lajos, Weber Henrik, Weiszmann Adolf, Knoll Károly, Szolcsányi Gyula (Eger) stb.».

Pfeifer 1859-ben, már önállósága harmadik évében megnősült, hitvestársul vevén Prückler Anna kisasszonyt, egy pesti tekintélyes család sarját, «kivel — mondja Tettey — 20 évi páratlan hű és boldog szeretetben egyesülve, a jó feleség volt férjének ösztönzője . . .» Szere-
tetreméltó egyzerúségében csak otthonában kereste boldogságát s minden üzleti ambíciója, minden férfias öntudata s társadalmi belértékének daczára Pfeifer sohasem vágyódott bármely irányban is tündökölni, magát előtérbe helyezni. A tekintélyes czégtulajdonos beérte egyszerű tagságával az Oesterr. Buchhändler-Verein-ban, a nélkül, hogy egyszersmind a «Börsen-Verein»-beni tagságot áhítozta volna. Csak mikor 1878-ban a régi vaskalapos «Pester Buchhändler-Gremium» szabadelvűbb alapokon magyar könyvkereskedők országos egyletévé átalakult, nem térhetett ki azon megtiszteltetése elől, melylyel a közbizalom Pfeifer Ferdinándot ültette az elnöki székbe. Ő volt tehát a főnökök egyletének első elnöke. Mily nagyrabecsülésben részesült pesti kartársai részéről, azt fényesen bizonyítja azon szép lendületes átirat, melyet ez alkalomból az alakuló bizottság intézett hozzá, s melyet oly fényes adatnak egész terjedelmében iktatunk ide, a mely jelesünket az ő egész dicső valójában bemutatja. S valóban, ha egyetlenegy más adattal sem birnánk, mely Pfeifer Ferdinánd egykori kimagasló pályafutását hirdetné az utókornak: ez az egy fényes documentum is elég volna arra, hogy őt legjobbaink, legjelesbeink sorába helyezze. Ezzé átirat következő:

Budapest, 1878 aug. 14.

Tisztelt kartárs úr!

A «Magyar könyvkereskedők egylete» megalakulása a megvalósulás útján halad. A számtalan beérkezett iratok, egyleti tagokul való bejelentések és az alakuló közgyűlésen résztvenni óhajtók nagy száma bizonyítja, miszerint Magyarország könyv-
árusait áthatotta azon tudat, mennyire szükséges és mily nagy horderejű az egylet megalakulása.

Hogy a fiatal egyesület azon tekintélyben részesüljön, a mely kitűzött céljainak elérésére szükséges, kell, hogy annak élén egy olyan férfiú álljon, ki úgy tiszteletreméltó személyisége, mint kiváló üzleti szoliditása folytán méltó az elnöki tisztségre és képes az egyesület nagy és komoly érdekeit úgy az egyesületben, mint az egyesületen kívül is kellően képviselni. Ezen körülményeket megfontolva, a helybeli könyvkereskedők azon meggyőződésre jutottak, miszerint, hogy az egyesület fennálljon és áldásos működést fejthessen ki: *okvetlen szükséges*, hogy Önt, tisztelt kartárs úr! állítsa az egyesület élére, illetőleg az elnöki tisztséget Önnek ajánlja fel. A helybeli könyvkereskedők utolsó gyűlése, melyen 11 cég volt képviselve, minket bizott meg, hogy — mint szokás — egy a választásra ajánlandók névsorát állítsuk össze, mely a közgyűlésnek elfogadásra lesz ajánlandó. Az általános hangulatot szem előtt tartva, az Ön nevét tettük elsőnek és meg vagyunk róla győződve, hogy Ön, kit a helybeli könyvkereskedők úgy is már évek óta mint vezetőjüket tekintenek és már több ízben is mint elnökük szerepelt: a magyar könyvkereskedelem annyira szükséges emelésének érdekében az elnöki tisztséget nem fogja visszautasítani. Kiváló tiszteletünk nyilvánítása mellett maradtunk, a kandidáló bizottság:

Weiszmann Adolf, Horvitz C. Guido, Kölkai Lajos.

S midőn 1879. évi nov. 27-én jobblétre szenderült, a magyar könyvkereskedők fiatal egyesülete méltán jelenthette gyászkeretben őszinte nagy fájdalma jeléül:*

Pfeifer Ferdinánd nincs többé!

Egyesületünk tisztelt és szeretett elnöke félévi súlyos és kínos betegség után tegnap meghalt.

Mit vesztett benne a magyar könyvkereskedelem, mit különösen egyesületünk, azt mindnyájan mélyen érezzük, de még hiányzik a szó, mely azt méltó szavakban magyarázhatja.

A világ egy nemesszívü, derék, becsületes embert vesztett benne! Béke hamvaira!

Budapest, 1879 nov. 28-án.

A magyar könyvkereskedők egyesülete.

Ennél szebb gyászszemléket embernek, kartársnak emelni nem lehet, s ez fölér egy hosszú nekrológgal s életrőjével úgy szólván felmenti a panegirista szerepe alul!

* A «Corvina» ugyanaz évi 30-ik számának homlokán.

S most térjünk át Pfeifer Ferdinánd kiadói tevékenysége vázolásához, mely téren kitünő szolgálatokat tett a magyar irodalomnak s hazája közművelődésének. Igenis, mint fővárosi kiadó is előkelő helyet foglalt el. Ne feledjük, hogy mint Emich Gusztáv «nemzeti» könyvkereskedésének az utódja s mint született magyar, kiadói téren is mindenha nemzeti missziót teljesíteni életcéljául tűzte ki magának. Kiadványainak legterjedelmesebb és legmegbízhatóbb jegyzékét, melyet maga a cég készített, a Russel-féle «Gesammt-Verlags-Katalog» XII-ik kötete tartalmazza. Nem kevesebbet, mint 628 olyan munkát 928 kötetben mutat ki ezen jegyzék, melyet Pfeifer F. vagy maga kiadott, vagy bizományban bírt 1857-től, bezárólag 1879-ig. És a legjellemzőbb e tekintélyes kiadványi állománynál az, hogy csupán 2 latin és 7 német munkán kívül a többi 619 mű mind a magyar nemzeti irodalmat gazdagítja! És ez azon momentum, mely Pfeifer kiadói működését oly fényes világításba helyezi s őt a magyar könyvkereskedelem ünnepekt korifeusai közé emeli, emlékezetét pedig megörökíti.

Mindjárt 1857-ben, üzlete megalapítása első évében tiz, 1858-ban tizenegy, 1859-ben (osztrák-francia háború) hat művel lépett a könyvpiacra. Az új alkotmányos acra beköszöntével könyvprodukcója rohamosan emelkedik. 1860-ban 25, a rákövetkezőben 32 munkával gyarapítja irodalmunkat s így munkálkodik váltakozó számarányokban tovább zajtalanul, de serényen és céltudatosan. Ha kiadványainak terjedelmes jegyzékét figyelemmel átvizsgáljuk, szinte látni vélünk bizonyos rendszerességet, mely szerint kiadványait létesíti, vagy máséit a magáéval akár bizományilag, akár vétel útján szaporítani törekszik. De érezni is vélünk, t. i. azt a szellemet, mely kiadói működését észrevehetőleg átlengi, s mely szellem nem másban, mint abban nyilvánul meg, hogy igazán szolgálni kíván nemzetének s irodalmának. És ebben aztán

megnyilatkozik jelesünk ama fenkölt jellemvonása, mely neki első helyet biztosított hazai könyvkereskedőink soraiban.

Először is szakok szerint csoportosítva Pfeifer F. kiadványait bezárólag 1879-ig (haláláig), azok következőleg alakulnak :

Tudomány-szak	Munka ?
Hittudomány és bölcsészet	20
Jogtudomány, politika stb.	117
Orvosiak	22
Földrajz, úti rajzok	4
Történelem	50
Mennyiségtan	3
Természettudományok	8
Nevelés, tanügy	11
Ifjúsági iratok és képes könyvek	53
Nyelvészet (szakszótárak)	23
Hadtudomány stb.	10
Kereskedelem, ipar	3
Gazdaság, háztartás stb.	9
<i>Szépirodalom</i> : 1. Általában	11
2. Regények, beszélyek	116
3. Költői művek	16
4. Színdarab	146
	289
Vegyesek	6
928 kötetben	munka :
	628
10 füzet (100 lap) rajzminta, 60 lap színnyomatú bibliai szemléltető kép	

A Russel-féle jegyzékben mindössze csak 37 munka van (1879-ig) bizományinak csillaggal jelölve, de tekintve sok munkának nyomdahelyét s egyéb provenienciáját, a Pfeifernél bizományban volt művek számát száznál is

többre lehet tenni. A kimutatott 628 műből nyolcvant végkép elfogyottnak van jelezve, a mi mindenesetre csak az illető kiadványok jóságáról s kellendőségéről tanuskodik.

Ha már most az egyes tudományszakokat vesszük szemügyre, legott megállapodunk a szépirodalmi csoportnál, mely a legmagasabb munkaszámot mutatja ki. Csak-hogy e tekintélyes számhoz egyrészt a «Nemzeti színház és Népszínház könyvtára» szolgáltatja (141 számmal) az anyagot; másrészt pedig az a Friebeisz-kiadta «Szépirodalmi Csarnok» szapora köteteiből kerül ki. Másod-sorban Pfeifer kiadványai közül a jogtudományi szak van legjobban képviselve: 117 munkával. Eltekintve a bőven képviselt politikai röpirat-irodalomtól, e szakot számra nézve a Pfeifer-féle Törvények s azoknak külön kiadásai gazdagítják. Következik az ifjusági iratok és képes könyvek csoportja 53 művel, ezt pedig követi a történeti szak, mely 50 munkát mutat ki s megjegyezhetjük, hogy legjavarészben magyarországi vonatkozásúakat. E számarányokból világos képet nyerünk azon irányzatokról, melyek Pfeifert mint kiadót vezérelték működésénél. Mindamellett nem tartjuk szükségesnek — akárcsak kiválóbb reprezentánsaiban — e helyütt bemutatni Pfeifer F. kiadványait. Elég, ha azon jelesebb írók neveit említjük fel, kik Pfeiferben találtak kiadójukra. Szépirodalmi téren a magyar írók közül ott van a három Beöthy, Berczik Árpád, Degré Alajos, Dózsa Dániel, Gyulai Pál, Jókai Mór, Kemény Zsigmond, Királyi Pál, Petőfi Sándor, Remellay Gusztáv, Szathmáry P. Károly, Szigligeti, Thaly Kálmán, Tóth Ede, Vas Gereben stb. A külföldi nevesebb írók közül említjük Féval, Gaboriau, Kock, Marlitt, Montépin, Mühlbach, Ponson du Terrail, Sand Gy., Sue Jenő stb. világhírű neveit.

1877-ben megindította a «Történeti regénytár»-t, melyből ez évben és a következőben 13 füzet jelent meg Jókai Mór két regényével: A «Névtelen vár» és az «Asszonyi hajsza»-lal. Ennek folytatásául «Jókai Mór újabb munkái.

Népszerű kiadás» címen 16-rétben 1878/79-ben kiadta 24, 50 kros füzetekben, vagyis 13 kötetben Jókainak újabb regényeit. E vállalatot Pfeifer örökösei is folytatták.

Szépirodalmi téren Pfeifernek egyik legkiválóbb, sőt mondhatni, hogy nagyszerű kiadói vállalata «A nemzeti színház könyvtára», melyet 1871-ben indított meg, ugyanez évben hozván belőle 23 számot. Halálának éve, 1879 végéig 133 szám került belőle a könyvpiacra. E mellé társvállalatot is indított «A népszínház könyvtára» címen 1875-ben, de ebből — Russel szerint — 1877-ig mindössze csak 8 szám látott napvilágot. Tudvalevőleg mindkét vállalat a színpadokkal szemben csak mint kézirat jelenik meg, s az előadási engedélyek megadását külön egyezmények szabályozzák.

A jogtudományi szak kiválóbb irói: Deák Ferencz, Friedmann Bernát, Herczegh Mihály, Knorr Alajos, Matlekovits Sándor, Ökröss Bálint, Pauler Tivadar, Récsi Emil, Wenczel Gusztáv, Wenczel Tivadar, Zlinszky Imre stb. Pfeifer kedvelt törvények gyűjteménye az 1865/68-iki törvényekkel 1869-ben indult meg, s Pfeifer haláláig 12 évfolyamra gyarapodott.

A történelmi csoportot díszítik: Danielik N. J. püspök, Frankl Vilmos (Fraknoi püspök), Gyárfás István, Kerékgyártó Árpád, Lamartine A., Montalambert, Pesty Frigyes, Szilágyi Sándor, Szokoly Viktor és mások, kik mind becses művekkel gazdagították Pfeifer kiadójuk útján a magyar irodalmat.

A természettudományi csoportban Kurr ásványtani és a Schubert-féle állat- s növénytani szemléltető képes művek vonják magukra figyelmünket, melyekkel Pfeifer az ismert esslingeni Schreiber-féle szemléltető taneszközöket magyar szöveggel ellátva honosította meg nálunk.

Régebben Pfeifernek jelentékenyebb képeskönyvkiadványai is voltak (husznál is több), de ez irányban felhagyván tevékenységével, ma már csak egynehánya

kapható. A többiek már könyvjegyzékében is mint elfogyottak szerepelnek. Ellenben igen kelendő vállalata a «Pfeifer Ferdinánd Ifjúsági könyvtára», melyet 1875-ben létesített, hozván Hoffmann és Höcker közkedveltségű ifjúsági iratait jó magyar fordításban 4—4 képpel, 50 kroskötetekben. 1877-ig 32 kötetke látott napvilágot.

A tankönyvirodalmi téren is megpróbálta szerencséjét Pfeifer F. Így Riedl Szende nyelvtanait s olvasókönyveit adta ki, melyek közül a német nyelvtan már 1876-ban érte volt hatodik kiadását. Warga János latin nyelvtana 2 részben, Schultz után dolgozva, szintén jó kelendőségnek örvendett; az I. részből 1875-ben már a 6-ik, a II. részből 1873-ban már az 5-ik kiadás került forgalomba. Gyulai Béla magyar nyelvtanából még életében rendezte a harmadik kiadást; ma pedig már a 10-ik kiadás van használatban.

Ha meggondoljuk, hogy Pfeifer alig rövid huszonhárom éven át állott üzlete élén, kiadói tevékenységének ezen eredménye igazán nagymérvűnek mondható, ha mindjárt bizományi cikkeit levonásba hozzuk is. Még így is bemutatva őt, mint igazi magyar kiadót, megértjük, hogy miért részesül Pfeifer Ferdinánd még holta után is tolyton-folyvást oly csodaszerű tiszteletben s becsülésben mindnyájunk részéről; s megértjük ezt annál jobban, ha ide átvesszük ama jellemzését, melyet boldogult életírója, Tetty Nándor, Pfeifernek egykori tanulótársa s mindhaláláig legőszintébb tisztelője, élet- s pályarajzában hagyott ránk. Ő talán a legjobban ismerte Pfeifert s az ő szavai, aminő igazak, olyan bensők, magasztosak, lelket emelők. «Minden cselekedete — így írja — az érett megfontolás kifolyása volt s eme kiváló előnyei által kedveltje lőn a közönségnek és az irodalom korifeusainak is. . . Jótékonyágában áldozatkész,* jellemében határozott, meg-

* Már 1854 óta haláláig tagja volt a Berliner Unterstützungs-Vereinnak is.

győződéséhez pedig tántoríthatlanul hű volt. A haszonlesés nála sohasem lépett előtérbe és inkább kész volt kárt vallani, semhogy önérzete ellen cselekedjék, minek következtében újraébredésünk korszaka után az 1869-iki törvények és rendeletek *hivatalos* kiadásától az akkori kormány által megfosztatott, mert nyíltan és minden erélylyel az ellenzékhez csatlakozott, hol Jókai Mór megválasztásában vezérszerepet játszott.

A közönség előtt lelkiismeretes kereskedő, az írók előtt becsületes kiadó, a kartársak előtt őszinte barát, személyzetének pedig méltányos főnöke volt. . . Legjobb-jaink egyikét ragadta ki közülünk a kérlelhetlen halál, ki az életpályánkon haladók egyik dísze volt és kinek síremlékére őszinte, meleg tisztelettel és szeretettel teszük le elismerésünk babérkoszorúját.

Isten áldása emlékezetének! »

Mindnyájan tudjuk, hogy a boldogultnak üzlete, gyermekei nem lévén, rokon örökösei kezére jutott s öcscse, Pfeifer István ur avatott vezetése alatt mind mai napig fennáll és virul; fennáll ugyanabban a fenkölt tiszta szellemenben, ugyanazon a szolid és tekintélyes alapon s virul mint egészséges gyümölcsös hajtása annak a terebélyes, izmos fának, melyet már több mint félszázaddal ezelőtt áldott kezével elültetett a Pfeifer-üzletház jeles alapítója. A jelen, az ő élő nemzedékeivel még nem a történelemé s mi csak Pfeifer Ferdinánd élet- s pályarajza megírására szorítkozni kívánunk; azért az üzlet történetét alapítója halálával, az 1879. esztendővel bezárjuk, kívánva a folyton-folyvást viruló üzletnek, hogy ne is érijünk el életünkben azt az időt, midőn a Pfeifer Ferdinánd tiszteletreméltó cége folytatólagos krónikásakép szereplnünk kellene.